

hvilken i højere Grad end Regeringens af Landstinget ændrede Forslag gav førnævnte Kommission Tilslutning i, „at enhver Reform af Fattigvæsenet ikkun i ringe Grad vil kunne virke til at standse de stedse stigende Byrder af den offentlige Fattigforsørgelse, naar den ikke støttes af en godt organiseret og virksom fri Fattigforsørgelse“, idet Udvalgets Flertal var enigt med Kommissionen i, „at der bør søges tilvejebragt en forskellig Forsørgelsesmaade for de trængende, og at denne heldigt lader sig gennemføre ved at gøre den offentlige Forsørg til Genstand for to forskellige Love“.

Da der ikke blev tilvejebragt Enighed om Sagen den Gang, stillede den i Vero.

I de derefter følgende Aar vandt den Mening stærkere og stærkere Fremgang i Befolkningen, at Fattigvæsenets nuværende Ordning lagde Hindringer i Vejen for, at den Humanitetsfølelse, som mere og mere gennemtrængte ogsaa vort Samfund, kunde komme til Anvendelse overfor de Medlemmer, der nødtes til at give sig ind under den offentlige Fattigforsørgelse, og gav sig Udslag i flere i Folketinget af en eller nogle af dets Medlemmer indbragte Forslag, dels til Ændring af nogle af de mest inhumane beslaaende Lovregler, dels til Afhjælpning af Trangen paa et saa tidligt Tidspunkt, at den trængende derved undgik at melde sig til offentlig Fattigforsørgelse.

Modstanden mod den saaledes foreslaaede delvise Reformering af Bestemmelserne i Fattiglovgivningen, samt Henvisningen til Opnaaelsen af Maalet gennem Vedtagelsen af en ny Lov om det offentlige Fattigvæsen bragte i Rigsdagssamlingen 1889—90 et Medlem af Folketinget til at indbringe et Forslag i saa Henseende, hvilket paa Grund af Folketingets Opløsning dog ikke naaede videre end til at blive henvist til et Udvalg.

I sidste Del af samme Rigsdagssamling fremsatte Regeringen paa ny i Folketinget et Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen, hvilket efter en indgaaende 1ste Behandling blev henvist til et Udvalg, der

ikke naaede til Afgivelse af en Betænkning, men kun af en Beretning, der findes optagen i Rigsdagsstidenden Tillæg B. Sp. 2126—38, og hvoraf det fremgaar, at Udvalget betragtede Forslaget som et brugeligt Grundlag til Forhandling af denne vigtige Sag, og stillede en Del mer eller mindre indgribende Ændringer til dette.

I indeværende Rigsdagssamling er Forslaget, overensstemmende med det i afvigte Samling behandlede Regeringsforslag, atter af Regeringen forelagt Folketinget, som efter en kort 1ste Behandling nedsatte et Udvalg, der paa en enkelt Undtagelse nær kom til at bestaa af de samme Medlemmer, der sidst behandlede Forslaget.

Dette Udvalg er enigt i, at det ikke for Tiden er muligt at udarbejde en Lov, Fattigvæsenet vedrørende, paa andre Grundprincipper end de, hvorpaa det nuværende System hviler, men finder dog, at en saadan Lov med Nødvendighed kræver:

1. At den, saa vidt ske kan, indeholder alle Lovbestemmelser, Fattigvæsenet vedrørende, fremstillede og ordnede paa en saa klar og overskuelig Maade, at de ikke blot ere forstaaelige for de kommunale Myndigheder, men saa letsattelige i deres Forstaaelse, at den store almene Befolkning gennem dem kan erhverve sig det ønskede Kendskab til denne vigtige Sags Ordning. I saa Henseende formener Udvalget, at det foreliggende Forslag, naar henses til de mange indgribende Forhold, som her maa tages i Betragtning, maa erkendes at være tilfredsstillende i sin Form og haaber, at Lovens Tydelighed ved den nødvendige Ændring af Forslagets Bestemmelser ikke maa komme til at lide under denne Behandling.
2. At det nuværende kommunale Selvstyre paa Fattigvæsenets Omraade ikke blot maa blive bevaret, men helst yderligere udviklet, saa de særlig stedlige Forhold maa komme til deres Ret, og at den Humanitetsfølelse, der i de senere Aar